

колко малко сж ония които достигатъ до тѣзи точка! За да не бжде мислението неприятно на дѣтето, трѣбва да го укривае отъ него. Но не го ли приготвяме по този начинъ да испита по късно хомогътъ на мислението, което не може за винаги да се укрие? А тука е главно работата на възпитанието. Като прѣдоставимъ всичко на удоволствието, ние омѣкотяваме силитѣ на дѣтето и го правимъ не способно за едно силно упражнение. Какъ ще направимъ дѣтето да отиде съ вѣселостъ да си учи граматиката, когато то е въ огънтъ на играта. Ние ще чакаме, ще кажете вие, до гдѣто свърши играта си; добръ, но не ще ли намѣри то нова игра да замѣсти по напръшната? Е добръ, ние ще чакаме до гдѣто се наиграе. Но тогава, прѣситено и изморено, то ще положи върху учението само едно разсѣяно внимание и една ослабнѣла воля. Като прѣдоставимъ всичко на удоволствието, ние исхабяваме у дѣтето и любовта къмъ удоволствието и любовта къмъ работата.

За да направи мислението приятно, или по добръ за да го направи бесполезно, едно съвременно училище измислило прочутата теория за *привлѣкателната работа*. Теорията състои въ постоянното промѣнение на занятията, и въ распрѣдѣлението имъ на малки части или както се казва, на *малки засѣдания*; по когато опрѣдѣлишь на дѣтето единъ часъ да учи граматиката, слѣдующий часъ да коси трѣва, и третий да готви, ти разваляшь у дѣтето послѣдователността въ умътъ и силата на едно продължително внимание, безъ да отмахнешъ принуждението и досадата.